

STILLE VRIENDSCHAP

Michel Follet

Stille vriendschap

© 2014 – Michel Follet & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 400
ISBN 978 94 6001 382 9
D/2015/11.676/269
e-boek:
ISBN 978 94 6001 383 6

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De man drukte het mes nog wat harder tegen haar keel. Hij brulde:

‘Geef me de code van de brandkast!’

‘Ik ken die echt niet. Geloof me dan toch!’

Het alarm loeide luid. De overvaller kon haar woorden bijna niet horen. Hij raakte stilaan in paniek. Nog even en de buurman zou komen kijken wat er gebeurde.

‘Je hebt er zelf om gevraagd.

Dit was je laatste kans...’

‘Zullen we hier stoppen?’ vraagt Karel.

‘Jij kan de spanning ook wel onderuithalen,’ gromt Marc. ‘Je wil toch weten hoe het afloopt?’

‘We zijn nog maar halfweg in het boek,’ antwoordt Karel. ‘Dan kan de heldin van het verhaal toch niet vermoord worden?’

‘Jij hoort té veel boeken,’ lacht Marc. Hij opent de dikke deur van de studio. Hij heeft frisse lucht nodig.

Marc leest boeken in. Hij doet dat al twee jaar. In het begin deed Marc het vooral om zich niet eenzaam te voelen. Zijn vrouw Mia was net gestorven. Marc zorgde voor haar toen ze ziek werd. Hij ging met vervroegd pensioen om bij Mia te zijn. Enkele maanden later stierf Mia.

Marc bleef alleen achter. Hij miste de school. Marc was vroeger leraar. Met pensioen gaan, was een moeilijke keuze. Marc gaf heel graag les. Hij bracht veel leerlingen de liefde voor taal bij. Jonge mensen meer doen lezen. Ze goed Nederlands en Engels leren te spreken. Daar had Marc veel voor over. Tot laat in de avond verbeterde hij toetsen en bereidde hij lessen voor.

Marc gaf vaak gekke huistaken, zoals ‘Verzin een nieuw woord en leg uit wat het wil zeggen.’ Hij nam ook altijd een bel mee naar de les. Zo eentje zoals in de hotels. Gebruikte iemand een Engels woord in de les Nederlands? Dan klopte Marc kort maar krachtig op de bel. Geen *kids* of *fun* in zijn les Nederlands. In de Engelse les deed hij dan weer alsof hij geen Nederlands begreep.

Zijn vrouw Mia gaf les op dezelfde school. Ze gaf heel andere vakken: chemie en fysica. Marc en Mia kwamen altijd samen aan, ze deden alles samen. Op het schoolfeest stonden ze elk jaar samen in het eetkraam. Hij maakte de hotdogs, zij de hamburgers. De chemie werkte perfect. Tot Mia moest thuisblijven. De passie in de lessen van Marc bleef. Hij vergat wel al eens te kloppen op zijn belletje, als iemand *cool* of *shit* zei.

Na de dood van Mia dacht Marc er even aan om weer les te geven. Maar hij was bang zich op te sluiten in zijn werk. Hij moest iets anders vinden. Iets dat hij ook heel graag zou doen. Hij zag een berichtje in de krant. ‘Vrijwilligers gezocht om boeken in te lezen.’ Boeken inlezen, voor ouderen of blinden. Dat leek hem wel wat.

Marc slaagde voor de stemproef. Hij mocht zijn eerste boek inlezen. Een doktersroman. Over een getrouwde arts die verleid werd door een patiënte. Niet meteen een boek waar Marc van hield. Halfweg zat een stomende vrijscène. Met woorden waar je weinig verbeelding bij nodig had.

Nu leest hij een spannend jeugdboek. Over een super-agente. Het ziet er even slecht uit voor de heldin. Maar Marc weet dat het goed afloopt. Hij leest elk boek al weken vooraf. Hij maakt dan aantekeningen in potlood. Hij duidt pauzes en leestekens aan. Hij haalt zelfs taalfouten uit de tekst. Het valt hem telkens op hoeveel drukfouten er in boeken staan.

‘Komt Greet jou ophalen? Of breng ik jou naar huis?’ vraagt Marc aan Karel. Karel heeft geen rijbewijs. Zijn vrouw Greet wel. Dus brengt Greet hem elke ochtend naar de studio.

Marc vindt het niet erg om Karel een lift te geven. Op vrijdag is hij altijd de laatste inlezer. Karel neemt de lift meestal graag aan.

‘Zijn alle lichten uit?’ vraagt Karel, voor hij de deur van zijn lokaal op slot doet.

‘Ja hoor. Alles uit,’ zegt Marc.

Karel tikt de code van het alarm in.

‘Zeg, Karel, moet je witte stok niet mee?’

‘Nee, dit weekend komt alleen familie langs. Op hen maakt die stok al lang geen indruk meer,’ lacht Karel.

Karel is 42 jaar. Hij werd blind geboren.

Karel heeft veel humor. En een perfect gehoor.

Hij stemt piano’s, mixt muziek in zijn vrije tijd en zit achter de knoppen in de studio.

De trap naar de parking neemt Karel vlot. Maar de wagen kan hij niet vinden. Daar heeft hij Marc voor nodig. Meestal geeft Marc hem een arm.

‘Wij zijn toch een mooi koppel,’ lacht Karel. Hij doet zijn gordel om.

Op weg naar huis praten ze gezellig bij. Of ze luisteren naar een cd. Karel heeft een heel eigen mening over muziek. Marc ook. Zo duurt de rit nooit lang.

‘Volgende week, dezelfde dag, hetzelfde uur?’ vraagt Karel.

‘Zeker weten. Geniet van het weekend.’

Al sluit Marc zich vaak op in die lege dagen. In het weekend mist hij Mia meer dan anders.

‘Doe ik,’ roept Karel. Hij tikt op het raam.

Binnen blaft een hond.

De deur gaat open. Greet zwaait naar Marc.

‘Lief dat je Karel naar huis bracht.’

De hond springt tegen Karel op.

‘Rustig, rustig Shaffy. We gaan zo wandelen.’

De hond kreeg de naam van zijn favoriete zanger. Shaffy. Ramses Shaffy.

2

Herta wist dat ze elk moment van de dag gevaar liep. Ze glipte het huis uit, maar nooit voor lang. Haar geheime bewoners waren haar alles waard. Herta vertrouwde de bakker in het huis ernaast niet. Die had 's nachts al vreemde geluiden bij haar gehoord. Herta maakte de bakker wijs dat ze niet kon slapen. En dat ze tapijten begon uit te kloppen.

Samira leest een echt gebeurd verhaal. Over Herta, een moedige vrouw. In volle oorlog hielp ze in haar kelder tientallen joden overleven. De hele familie van Herta was vermoord. Daarom wilde ze anderen helpen om te overleven.

Marc komt altijd vroeger als Samira leest. Ze is pas 22 en studeert nog. In haar weinige vrije tijd leest ze boeken in. En ze doet dat heel goed, vindt Marc. Haar uitspraak is perfect. Haar toon helder, kordaat en toch vriendelijk. Ze begrijpt ook echt wat ze leest. Marc vindt haar een talent. 'Je zou goed zijn op de radio,' zei hij al eens. Samira vond dat aardig van Marc. Maar ze heeft heel andere plannen. Samira studeert voor tandarts. Bij Samira voelt Marc zich weer even

leraar. Hij vindt het fijn als jonge mensen een mooie taal hebben.

Hij mag Samira ook goede raad geven. 'Let op je ademhaling. Af en toe hol je.' Ze neemt zijn raad graag aan.

Als Samira na twee uur lezen uit het glazen hok komt, praten ze nog even.

Karel zet koffie.

De studio lijkt vaak op een clubhuis. Iedereen leest op een vast uur. Karel moet een strak schema volgen. Maar er is ook tijd voor plezier. Zo leren lezers elkaar beter kennen.

Vandaag heeft Marc verse koekjes bij zich.

Karel houdt van zoet.

'Hoe schieten de studies op?' vraagt Marc aan Samira.

'De examens komen eraan. Dan kan ik enkele maanden niet komen. Maar ik probeer dit boek nog uit te lezen. Dat zal nog net lukken.'

Soms raakt een boek niet helemaal ingelezen. Een lezer begint aan een dikke roman. Hij of zij wordt ziek. Of het is thuis te druk om elke week te komen inlezen. Het boek blijft op de plank liggen. Karel moet dan ingrijpen. Alle lezers zijn vrijwilligers, maar de opnames moeten wel klaar geraken.